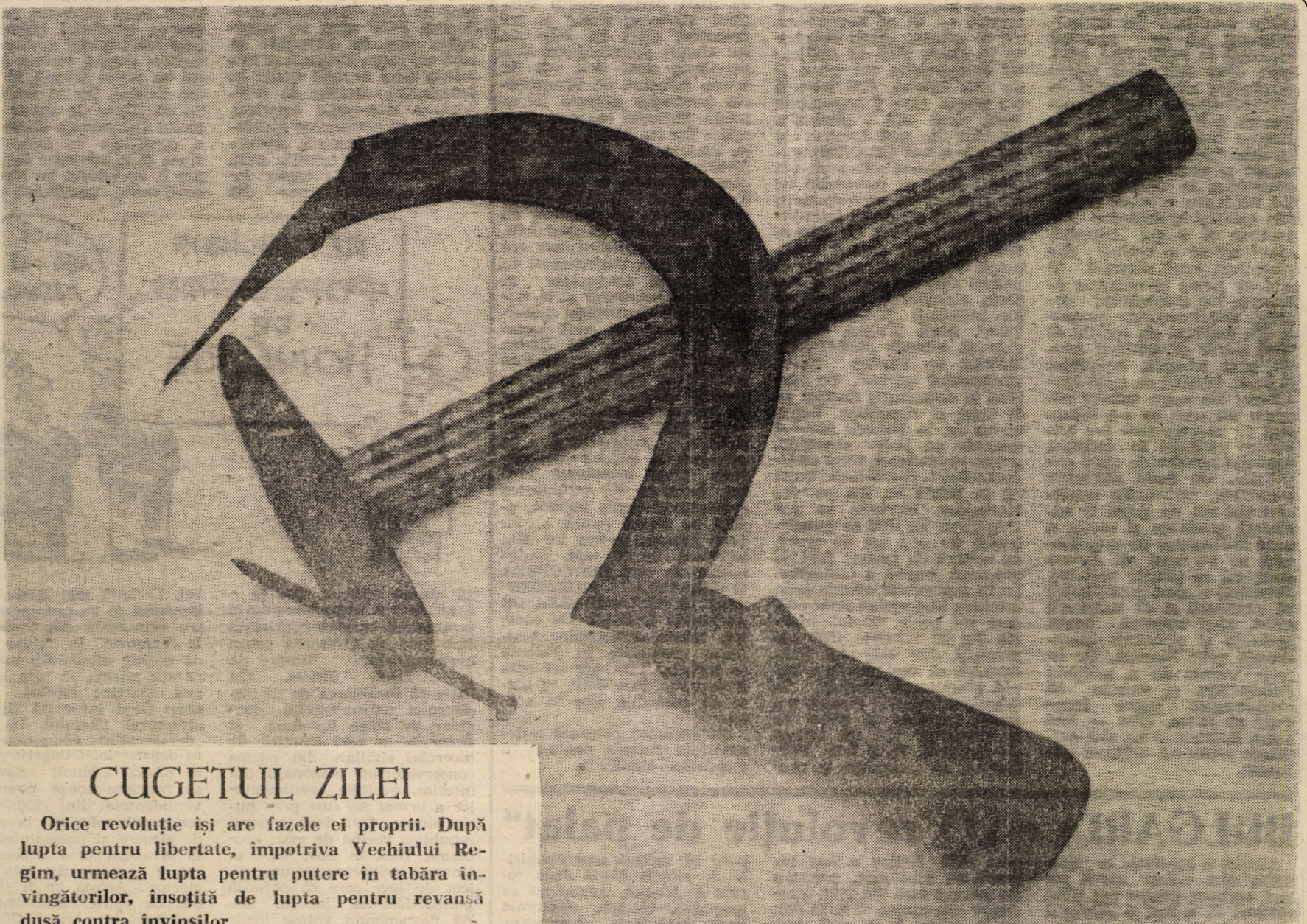

21
7

Radical

COTIDIAN INDEPENDENT • SIBIU

Anul II
Nr. 54
(CCIL)
Miercuri
20
februarie
1991
3 lei

CUGETUL ZILEI

Orice revoluție își are fazele ei proprii. După lupta pentru libertate, împotriva Vechiului Regim, urmează lupta pentru putere în tabăra învingătorilor, însoțită de lupta pentru revansă dusă contra învinșilor.

Adam MICHNIK

Foto: Radu STĂNESE

„REVOLUȚIILE“ Est-Europene

De decenii lumea s-a obișnuit să gândească politica externă ca având doi poli SUA (NATO) și URSS (Tratatul de la Varșovia), ambele „acoperind” structuri ideologice bine definite și antagonice. În 1985, când Gorbaciov a preluat puterea în cadrul colosului sovietic, nici cei mai buni observatori politici nu au prevăzut schimbările majore ce vor urma. După nu mai mult de o jumătate de an au apărut însă marile semne de întrebare. Cu o abilitate politică demnă de invidiat, Gorbaciov a reușit să decapiteze structurile staliniste cel puțin din conducerea comitetului central, armatei și KGB-ului, asigurându-și condițiile pentru punerea în practică a planului glasnost-perestroika. Cât timp a fost ocupat în interior, urmările politicii sale s-au făcut puțin simțite în cadrul lagărului comunist, dar au „panicat” Occidentul. În 1987, deja SUA trăia două mari spaime: SIDA și reformismul din URSS (care amenința teoretic cu transformarea socialismului într-o structură socială eficientă). Punerea în practică a teoriei reformiste se lovește însă de mari rezistențe și apare amenințarea unui eșec total, datorită implementării sale pe un sistem economic falimentar. Pentru a evita catastrofa, Gorbaciov are nevoie de sume uriașe, care să acopere o rețehnologizare aproape completă. Occidentali nu sînt dispuși să le ofere, iar în Est ele nu există. Gorbaciov sesizează corect situația și pune în practică o politică externă de negîndit pînă atunci: propune dezarmarea masivă și începe să se arate interesat de problematica drepturilor omului în țările blocului socialist. Surclasarea clară a președintelui SUA în discuțiile la nivel înalt demonstrează clasa politică a lui Gorby. În paralel se pune problema reunificării principiilor de acțiune în țările comuniste și

implementarea reformismului în toate teritoriile dominate de semnul secerii și ciocanului. Strategiile aplicate au presupus acțiuni alternative, în funcție de condițiile concrete. Astfel, planul general presupunea întreținerea în stare activă a unor grupuri de „reformiști” (conduși în principiu de oameni cunoscuți personal de către Gorbaciov), care să încerce — în funcție de conjunctură — să schimbe cursul politic al statelor „staliniste”. Strategia s-a dovedit eficientă prin excelență în Ungaria, unde prezența trupelor sovietice garanta „stabilitatea”. Acolo unde tehnica n-a ținut, s-a încercat punerea la punct a unor lovituri de palat, considerînd corect că populația s-a bucurat de orice schimbare de persoană la nivel înalt, sperînd într-un mai bine ipotetic. Pînă în 1989 nici o astfel de lovitură nu a reușit. În strategia globală a URSS, RDG a constituit un punct cheie, fiind folosită ca monedă de schimb pentru ajutoarele economice necesare. Gorbaciov va lua Nobelul pentru pace și va fi declarat omul politic al sfîrșitului de secol pentru că a acceptat reformularea tratatelor de pace de după război, „avînzînd” reunificarea teritoriului german. Odată lansată în mase lozincă reunificării, manevrele de culise au urmărit aici doar ajungerea la putere a unor oameni care să nu iasă din cadrul stabilit. După căderea cortinei de fier, multe dintre datele problemei s-au modificat. Era necesar ca orice schimbare de guvernare să respecte sau să pară a respecta principiile democrației. Iată de ce KGB-ul va depune eforturi uriașe pentru a stabili contacte eficiente cu mari șefi ai serviciilor secrete estice, care puteau pune în practică planuri minucioase stabilite. Aranjarea declanșării „revoluției de catifea” cu ajutorul unor agenți ai securității din URSS și

a conducerii securității cehoslovace este un exemplu elocvent, la fel ca și „cazul Bulgaria”. De „regie” scapă doar Polonia, în care tendințe reformiste se manifestau încă din anii '80.

Unde este însă România? Ca și Cehoslovacia și Bulgaria planul a fost același. Însă, ca la 23 august 1944 acțiuni interne devansează cele stabilite și înainte ca grupul dizidenților să poată face ceva, izbucnesc evenimentele de la Timișoara. De acum se pune problema doar de a le folosi în interesul stabilit. Și asta se va realiza, fără a lua prea mult în calcul cît de scump vor plăti românii „punerea în scenă”. Grupul ante-stabilit pentru a lua puterea se folosește de lipsa de organizare totală a insurgenților și preia puterea „provizoriu”. Zile întregi se întrec în lupte de stradă, pentru a legitima schimbarea de echipă. Apoi... liniște, dezmințiri etc.

Deși parte a unei strategii globale, totuși România are o specificitate esențială: în timp ce în toate celelalte țări „revoluționate” echipele propuse în plan au fost schimbate sub presiunea cu adevărat revoluționară a cetățenilor, îndreptîndu-se încetîncor spre structuri democratice, România este singura țară europeană care a rămas fidelă unui „comunism cu chip uman”. Sintem pînă acum unici și irepetabili pentru că încă adevărata „regie” nu a fost divulgată, pentru că s-au menținut în funcție structurile și oamenii comunismului, pentru că numai piese minore au fost înlocuite.

Cum va fi mai departe? Nu știm, dar vă propunem să vedeți cum a fost în celelalte state socialiste.

Eugen IORDĂNESCU

Citiți în paginile 2-3 despre „exportul de revoluție” în UNGARIA, POLONIA, BULGARIA, CECOSLOVACIA, R.D.G. În viitor: ROMANIA ȘI UMBRA LUI LENIN.

„REVOLUȚIILE“ EST-EUROPENE

La început a fost POLONIA...

Singurul stat din Europa de Est care nu s-a acomodat niciodată cu dictatura comunistă a fost Polonia. Berlinul a cunoscut revolta muncitorească din 1953, Budapesta insurecția din 1956, iar Praga „primăvara” din 1968, dar toate au fost înăbușite cu ajutorul consistent al blindadelor purtând „steaua roșie”, după care „s-a găsit” de nevoie un „modus vivendi” cu structurile totalitare. În schimb, polonezii nu au renunțat niciodată la luptă. 1956, 1968, 1970, 1980 sînt doar cîteva coordonate ale unei stări de continuă revoltă. Cum se motivează ea? O explicație ar putea-o constitui starea de aproape totală distrugere materială și umană pe care a cunoscut-o în timpul ocupației hitleriste, care nu a permis nicicînd structurilor comuniste să aducă „muncitorilor” măcar o umbră din viața mai bună promisă. O altă ar putea circumscrie elemente ale mentalității sociale, determinantele generale ale modului de reacție al unui popor caracterizat istoric prin mîndrie, tenacitate și luptă. Dincolo de orice speculație, un mare adevăr rămîne: tot ceea ce s-a întîmplat în această țară are puternice rădăcini în sprijinul continuu acordat de către papalitate. Cu toate eforturile comuniste, structurile catolicismului nu au putut fi niciodată eradicate și acesta a adus milioanele de nemulțumiri un cu totul alt discurs decît cel al puterii opresive. Polonezul a avut posibilitatea să gîndească și să vorbească altfel, să-și mențină trează speranța și structura uman-morală prin Biserica. De aceea, înainte de a mulțumi Solidarității, el trebuie să mulțumească papei Ioan-Paul al II-lea, care — iată șansa Istoriei! — nu și-a dezmințit niciodată originea poloneză.

După război, în Polonia economia nu a mers niciodată măcar mulțumitor. Încercările de „reformă” ale diverselor guverne comuniste nu au făcut decît să accentueze criza. Cu un ochi spre Occident și cu unul spre trupele sovietice, țara se adîncea în dezastru. Greutățile au depășit pentru muncitori limita suportabilului și atunci au început — obligați de repetatele eșecuri — să se organizeze. De la primele greve înăbușite în singe, pînă la sindicatul Solidaritatea vor trece 25 de ani. Oficial, Solidaritatea s-a născut luni, 1 septembrie 1980, cînd sub presiunea grevelor din țară (centrul de greutate a fost GDANSK), guvernul Jagielski semnează sub ochiul inert al camerelor tv. un protocol cu reprezentanții comitetului de grevă inter-întreprinderi (MKS). Ca într-un film, un tînar grevist înmînează fiecărui reprezentant al puterii cîte un exemplar din foaia clandestină a greviștilor, intitulată „SOLIDARITATEA”. Lech Wałęsa, tocmai eliberat, afirmă: „SOLIDARITATEA va rămîne ziarul sindicatului nostru”. De aici pînă la democrație drumul va fi lung și complicat. Lupta se va da în Polonia aparent exclusiv pe linie sindicală, marea revendicare fiind PLURALISMUL SINDICAL. După ce în URSS va lua puterea Gorbaciov, lucrurile se vor simplifica. În 1988 se înregistrează un nou val de greve, ca măsură de protest față de creșterea masivă a prețurilor. În 26 septembrie ajunge prim-ministru Meiczyslaw Rakowski, care nu poate stăpîni situația. La 18 ianuarie 1989 comunistii dau asigurări Solidarității că vor introduce rapid pluralismul sindical, în februarie începînd ceea ce s-a numit „partida de poker de la Varșovia” (discuții Putere — Sindicat). În 9 febr. PCP declara că „renunță” la mo-

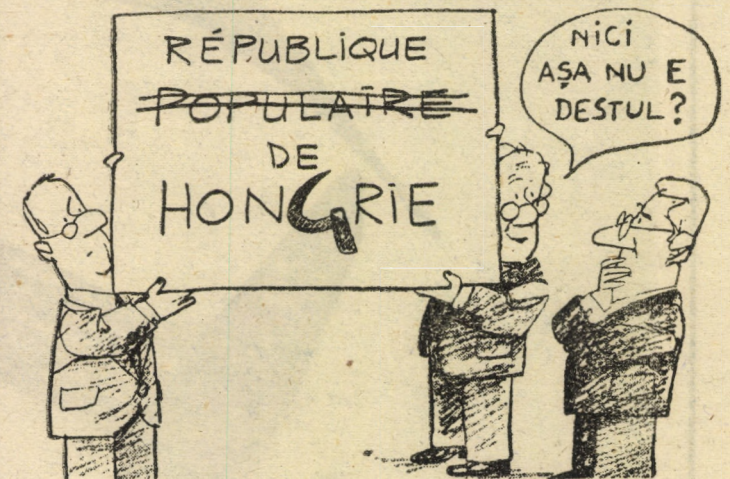
nopolul puterii”. Luna următoare se va încheia un acord care legalizează „Solidaritatea” și permite intrarea „opoziției” în Parlament. Jaruzelski are la Moscova „un schimb de păreri asupra petelor albe din istoria sovieto-poloneză”. În iunie au loc alegeri „semi-democratice”: pentru a menține majoritatea absolută în Parlament, P.C. se folosește de două partide-satelit: Partidul Tărănesc (ZSL) și cel democrat (SD). În iulie au loc alegeri prezidențiale! Sub presiunea unui nou val de greve, generate de liberalizarea prețurilor agricole, Jaruzelski numește un nou premier: Tadeus Mazowiecki, care declară că intenționează formarea unui guvern de uniune națională. O va face în 8 sept., cînd P.C. Z.S.L. și S.D. vor constata cu stupeoare că dețin împreună 10 portofolii, față de Solidaritatea care are 12. În 29 dec., Parlamentul va abolii „rolul conducător al partidului comunist” și va suprima din Constituție definierea Poloniei ca „stat socialist și popular”. Al XI-lea congres al P.C.P. transformă partidul în „partid social-democrat” (SDRP). În 29 ianuarie 1990 au loc primele alegeri locale TOTAL LIBERE din Polonia. Solidaritatea își aduce o zdrobitoare victorie. Luna următoare luptele intestinale din conducerea Solidarității devin publice, odată cu atacul public al lui Lech Walesa contra lui Mazowiecki. În 27 sept. Parlamentul va vota REDUCEREA MANDATULUI PREZIDENTIAL ȘI ORGANIZAREA DE ALEGERI LIBERE. Cu acestea, istoria structurilor totalitare comuniste în Polonia se încheie. Țara are un curs democratic, ascendent, cu toate că economia este în agonie.

Solidaritatea poloneză a demonstrat puterea politică a mișcărilor sindicale.

UNGARIA — «Doi ani de tranziție lentă»

Fără a cunoaște manifestările de stradă cu rol decisiv sau episoade de mare dramatism, Ungaria a traversat din mai 1988, cînd Janos Kadar a fost înlocuit de la conducerea partidului comunist cu Karoly Grosz, un mare număr de etape în drumul spre democrație, etape de care cel puțin într-o serie de țări estice nici nu putea fi vorba pînă în 1989. Orientarea conducerii PCU spre un reformism clar, în condițiile în care cel puțin Bulgaria și România s-au dovedit opace la perestroika, înainte de înlăturarea sistemului totalitar, a creat cu certitudine probleme care mai persistă. „Divergența netă de opinii”, pusă în evidență și cu ocazia întîlnirii Grosz-Ceaușescu din

se vor reevalua evenimentele istorice falsificate de comunism și se va încerca realizarea unui punct de vedere unitar. În oct. 1989, partidul comunist își schimbă titlatura în partid socialist, iar o lună mai tîrziu Ungaria cere aderarea la Consiliul European. Demisia primului ministru în decembrie trece aproape neobservată, arena politică fiind copleșită de realizarea acordului pentru retragerea trupelor sovietice. În martie, primul scrutin electoral va aduce dreapta în fruntea listelor, iar al doilea tur va da cîștig de cauză Forumului Democratice (formațiune a opoziției). În mai, Gyula Horn (fost ministru de externe) îl va înlocui pe Nyers la conducerea partidului socia-

28 august 1988, a dus la o exacerbare a naționalismului în propaganda noastră comunistă care este cu siguranță cauza evenimentelor tragice de la Tîrgu Mureș. Cu toate că încercarea de discreditare a reformismului maghiar de către România și Bulgaria, a fost însoțită de încercări similare din partea conservatorilor comunisti din interior, evoluția evenimentelor a urmat un curs prea puțin sinuos, fără însă a scuti republica vecină de mari probleme. Încă în nov. '88, în Ungaria se vorbea de un proiect de lege care să permită polipartidismul, iar în ian. '89 Parlamentul votase legile libertății de asociere și de expresie. Experiența singulară a acestei țări în ce privește liberalizarea economică, lansată încă din 1968, se face din ce în ce mai simțită, cu atât mai mult cu cît „briza favorabilă de la Moscova umflă pinzele”. Ungaria se poate lăuda cu faptul că a demantelat încă din mai „cortina de fier” ce o acoperea prin bararea în 1968 a graniței cu Austria, devenind un canal posibil pentru fuga din țările comuniste spre Vest. La început timid și apoi din ce în ce mai „forte”,

list. O lună mai tîrziu, Parlamentul se va pronunța pentru retragerea din Pactul de la Varșovia. În multe luări de poziție oficialități maghiare vor afirma că țara lor nu mai aparține estului european fiind integrată chiar și structural Vestului. În iulie, „democrația” va merge atît de departe încît Ungaria va cere oficial Uniunii Sovietice să prezinte scuze pentru evenimentele din 1956. Referendumul referitor la modul de alegere al președintelui va fi invalidat prin neprezentarea a aproximativ 80% din electori. Acesta va fi desemnat de către Parlament în persoana lui Arpad Göncz.

Cu toate că atît structurile economiei de piață, cît și cele ale statului de drept sînt mai evaluate, totuși Ungaria se confruntă, și ea cu probleme, în special în ceea ce privește nivelul de trai.

Dar, oricum, economic stau incomparabil mai bine decît România, Bulgaria etc. Cei doi ani de „tranziție lentă” nu i-au scutit și nu-i scutesc nici acum de probleme sociale extrem de complicate, care se pare că fac parte din „lista de moșteniri” a tuturor fostelor state comuniste.

BULGARIA — „O revoluție de palat”

Despre o revoluție în Bulgaria nici măcar naivii nu mai vorbesc, pentru toți fiind evident că a fost o „lovitură de stat”. Condițiile practice în care a avut loc nu sînt complet elucidate, dar există indicii sigure că „mina cea lungă a Moscovei” a fost prezentă masiv. Pentru „mecanismul primăverilor estice”, Bulgaria poate servi ca model: o lovitură de stat a înlocuit virfurile nomenclaturii comuniste, după care partidul a intrat într-o presupusă reformă, schimbîndu-și în esență doar numele. Mai mari sau mai mici foști activiști au încercat și încearcă să conserve puterea, cu toate că cel puțin în marile orașe opoziția regrupată într-o Uniune a forțelor democratice (UFD) a cîștigat în așa-zisele alegeri libere cote masive (54% la Sofia). Evenimente „neelucidate” din istoria ultimilor doi ani aduc periodic mari grupuri de oameni pe străzile Bulgariei. Pentru nimeni nu este clar modul în care la 10

nov. 1989, Jivkov, a fost înlocuit cu Mladenov, ministru de externe încă din 1971. Mladenov este acuzat că în 14 dec. ar fi opinat în timpul unei manifestații de stradă că cel mai bine ar fi „dacă ar interveni tancurile”. Reforma pe care a promis-o este continuu pusă sub semnul întrebării la nivelul realizărilor practice și a intențiilor. Renunțarea în 15 ian. 1990 la articolul constituțional ce prevedea rolul conducător al partidului nu entuziasmează prea multă lume, strada cerînd reforme radicale. Mladenov face o mutare strategică, renunțînd la funcția de secretar general al partidului, preferînd s-o păstreze pe cea de șef al statului. În locul său, congresul comunist îl desemnează pe Alexander Lilov. Andrei Lukanov devine prim-ministru în locul lui Atanasov și formează la 8 feb. un guvern în exclusivitate comunist. Schimbarea numelui în Partid socialist (aprilie) nu

pare să reducă nemulțumirile de stradă. După două tururi de scrutin, comunistii au asigurată victoria electorală cu o majoritate zdrobitoare. Rezultatele sînt contestate prin mișcări de stradă. În urma acuzațiilor ce i se aduc, Mladenov demisionează.

În 6 iulie și șeful opoziției, Jelio Jeleu, este ales șef al statului, în timp ce Lilov este reales în fruntea partidului comunist (rebotezat socialist).

Nemulțumirile populare se vor finaliza printr-o grevă generală, care va duce la scoaterea de pe scena politică a unui mare număr de exponenți ai comunismului dezghizat, dar va accentua și ezitățile opoziției în a prelua ferm puterea și a aplica un program rapid de salvare economică. Bulgaria nu este altceva decît o Romînie, dar în care scenariul inițial a fost forțat de către bulgari prin „politica în stradă”.

INFORMATII

Consfătuire sindicală

Miercuri, 20.02.1991, ora 16, la Clubul Sindicatului „Independența” din str. Avram Iancu nr. 10, sînt invitate sindicatele afiliate sau neafiliate din municipiul și județul Sibiu, la o consfătuire în vederea constituirii „CONVENȚIEI INTERSINDICALE CIBINIUM”.

Semnează sindicatele întreprinderilor: Independența, Drapeul Roșu, IPAS, ICEMENERG, BALANȚA, Poșta și Telecomunicații, Poligrafie.

„ZILELE ASTREI”

Biblioteca din comuna Rășinari organizează azi, 20 februarie, ora 17, în cadrul acțiunii culturale „Zilele Astrei în bibliotecile comunale” o întîlnire cu lector univ. dr. Elena Macovei, prof. dr. Victor V. Grecu, prof. Nicolae Gastone și artistul plastic Aurelian Dinulescu.

O întîlnire similară va avea loc la Jina în data de 27 februarie.

Pescarul sportiv

Inaugurăm, începînd de astăzi, rubrica informativă (uneori și distractivă) a pescarilor sportivi. De toate problemele pescarilor se ocupă un angajat al AJVPS Sibiu, ing. Felician Tatu, ajutat de Comitetul de sprijin al pescarilor sportivi. Acest comitet va fi completat în continuare cu pescarii sportivi cotizanți, desemnați de grupele de pescari organizate pe întreprinderi, cartiere, localități etc. Problemele importante stabilite de comitetul de sprijin vor fi supuse la vot în Comitetul AJVPS — singurul organ cu drept de decizie. Vineri, 22 februarie 1991 vor fi supuse la vot primele propuneri importante făcute de Comitetul pescarilor sportivi, urmînd ca săptămîna viitoare să vă informăm asupra hotărîrilor luate.

Taxe pentru pescuit pe 1991 s-au stabilit la: 400 lei permisul, pentru prima zonă și 600 lei pentru ambele zone (șes și munte). Datele pînă la care se recomandă achitarea taxelor pentru pescuit vor fi: 13 martie pentru zona de șes și 30 aprilie pentru zona de munte. După aceste date, paznicii și personalul din activul voluntar de control — care va fi constituit din pescarii cotizanți propuși de grupele de pescari — vor începe acțiunea de verificare a vizelor pe anul în curs.

COMITETUL DE SPRIJIN AL PESCARILOR SPORTIVI

„REVOLUȚIILE“ EST-EUROPENE

Dintre toate „revoluțiile“ din țările estice până acum se cunosc date certe și verificabile în legătură cu mobilurile și modul de declanșare doar despre cea cehoslovacă. Concluzia unei anchete parlamentare publicată în 9 mai 1990 este „liniștitoare“: „REVOLUȚIA DE CATIFEA“ A FOST PUSĂ ÎN SCENĂ DE AGENȚII KGB, evenimen-

najele principale ale scenariului, va declara că pentru reușită... „s-a creat un mort inexistent“. Numele său a fost Martin Smid. Persoana există în realitate, dar nu a avut habar de acest plan. Numele său a fost ales pentru că era student (fac. de matematică), pentru că nu locuia în Praga și pentru că mai exista un alt student exact cu acest

el internațional FRANCE INFO, care o difuzează în lume. Ca urmare, cehoslovaciilor aude de tragedie de la toate posturile radio ale Europei de Vest și ies (sute de mii) în stradă la Praga și în alte orașe. „Revoluția de catifea“ este declanșată, iar lovitură de palat are acoperire „democratică“. Prezența la televiziune a celor doi studenți,

R.D.G.: Desființarea unei țări

RDG a apărut pe harta politică a Europei la 7 oct. 1949, acoperind teritoriul „zonei sovietice de ocupație“ în Germania. Pentru a nu se uita ce reprezintă, trupe „prietene“ au rămas acolo ani lungi. În 1953, ca urmare a „nivelului de trai comunist“, Berlinul va cunoaște o mare mișcare muncitorească, înăbușită de carele de luptă ale URSS, care au lăsat în urmă cel puțin 21 de morți. În 1955 are loc inevitabila aderare a RDG la pactul de la Varșovia, iar în noaptea de 12/13 august 1961 grănicerii est-germani închid ermetic zona de ocupație sovietică din Berlin și încep construirea unui zid pentru a stopa exodul masiv al populației spre RFG (peste 3 000 000 de persoane din 1945). Europa va fi astfel împărțită nu numai de „cortina de fier“ ci și de un zid de beton armat.

Din punct de vedere economic, RDG a fost statul cel mai dezvoltat. Rușii nu au uitat niciodată că aici este „cheia strategică“ a socialismului european. Și nici muncitorii nu au uitat că sînt nemți... Politica Bonn-ului va avea mereu ca punct central celălalt teritoriu locuit de germani. Lungi tratative diplomatice nu vor avea prea mare finalitate, uneori nefăcînd decît să încerce facilitarea „repatrierii“ unor germani din teritoriile estice. După deschiderea frontierei Ungaria-Austria, exodul german spre Vest este de neoprit. Din 1989 o nouă „filieră“ de trecere în RFG se deschide: Praga. În 25 septembrie cîteva mii de persoane manifestă la Leipzig pentru reforme politice. Reformatorul est-german Hans Modrow vizitează RFG. În 6 oct., Gorbaciov participă la

a 40-a aniversare a RDG, unde se declară adopt al menținerii „status quo-ului“ în Europa și îndeamnă pe est-germani la răbdare. Dar, simultan, îl previne pe Honecker că „cel ce rămîne în urma timpului său este pedepsit de viață“. În 7 nov., guvernul Willi Stoph demisionează și o săptămînă mai tîrziu Modrow devine prim ministru. În 8 nov. conducerea partidului și statutul demisionează în bloc, iar a doua zi autoritățile decid deschiderea frontierei est-vest. Urmează o noapte de pomină la Berlin, în care zidul este escaladat de mii de persoane. În 10, CC al PC anunță alegeri libere și secrete. Modrow se declară împotriva reunificării. La Leipzig, re izbucnesc manifestațiile de stradă și apar pentru prima dată lozincile care cer reunificarea. Decembrie aduce dizolvarea structurilor superioare comuniste și arestarea a patru mari demnitari. Gorbaciov deschide în Franța discuțiile la nivel înalt despre o eventuală reunificare. Se anunță data primelor alegeri libere: 6 mai 1990. În 17 dec. STASI (securitatea) se dizolvă oficial. Debutul lui 1990 înregistrează regrouparea unui mare număr de formațiuni politice necomuniste în vederea alegerilor și reînceperea manifestațiilor de stradă, în special la Leipzig. Criza politică se agravează și creștin-democrații își retrag ministrul din cabinetul Modrow. Alegerile se devansează pentru 18 martie. Modrow înțelege slăbiciunile guvernului și desemnează o nouă echipă de uniune națională. În alegeri va câștiga în mod surprinzător partidul creștin-democrat al lui Lothar de Maizière. Noul guvern se va forma cu sprijinul Alianței Conservatoare și va avea drept punct principal în program UNIFICAREA. În 24 aprilie, Helmut Kohl își dă acordul pentru „paritatea unu la unu între cele două tipuri de marcă“. La 1 iulie uniunea economică a celor două state intră în vigoare, iar alegerile pan-germane sînt stabilite pentru 2 decembrie. Parlamentul unicameral decide în 23 august aderarea RDG la RFG pentru 3 octombrie, ceea ce se va și întîmpla, punînd capăt existenței unui stat comunist, artificial creat după război.

Orchestra K.G.B. la Praga

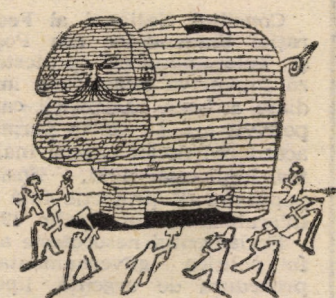
tele din noiembrie nefiind spontane, ci regizate de către un grup de complotiști „gorbaciiovieni“, ce au dorit înlăturarea „breșnevistului“ Gustav Husak. Evenimentele s-au derulat astfel: În timp ce numărul manifestațiilor crește semnificativ în RDG, Praga este și ea cuprinsă de morbul contestației. Cu ocazia celei de a 71-a aniversări a republicii cehoslovace, mii de persoane manifestă pentru schimbări politice majore. Vineri, 17 noiembrie 1989 guvernul autorizează o manifestare studențească comemorativă, care reunește peste 50 000 de persoane. Declarații și dovezi incontestabile demonstrează azi că poliția politică (securitatea) a dus la nivel înalt o vastă activitate de presjune și dezinformare pentru a convinge guvernul să autorizeze manifestația. Traseul aprobat a fost flancat de baraje de poliție care a obligat manifestanții să ajungă în strada Națiunii, unde a fost pregătită represia. Milan Hulik a declarat că acțiunea a fost pregătită încă din 1988, în cadrul unei reuniuni secrete dintre „reformiști“ și generalul de securitate Lorenc. Numele ei de cod a fost „OPERATION ENFORCEMENT“. Scenariul original prevedea mimarea represiei sălbatice a unei manifestații pașnice autorizate, ceea ce ar fi urmat să declanșeze minia populară și să acorde acoperire de masă și credibilitate unei lovitură de palat. Momentul cel mai oportun pentru declanșare a fost considerat 17 nov., cînd încă nu se stinseseră ecourile căderii zidului Berlinului (cu abia 8 zile înainte). Petr Uhl, unul dintre perso-

nume, care era plecat în provincie. De numele său s-a folosit locotenentul de securitate Rudolf Zifcak, care în timpul manifestației studențești a ieșit în primele rînduri „și a fost bătut pînă la moarte de poliștiștii din cordoanele de ordine“. Trupul său a fost învelit de „manifestanți“ într-un drapel național și a constituit stindardul sub care s-a manifestat furia populară. În aceeași seară, gen. Lorenc a dinat cu gen. Groucko și cu alți șefi ai poliției secrete, stabilind ca primul secretar al P.C., „compromis de actele barbare ale poliției“ să fie înlocuit cu Zdenek Mlynar (semnatar al „Cartei 77“, fidel idealului „comunismului cu față umană“, coleg de studii la Moscova cu Gorbaciov). Un alt om „de bază“ a fost stabilit în persoana lui Ladislav Adamec, prim ministru convertit recent la perestroika, mai ales după desele voiaje din 1989 la Moscova.

Dar, pentru ca scenariul să reușească era nevoie de publicitate. O va asigura Petr Uhl, care în noaptea de după evenimente pune pe piciorare o agenție de informații (Agenția de Informații pentru Europa de Est - VIA). Sîmbătă, Uhl, director al agenției, va primi un telefon de la Drahomira Drazska, care anunță că prietenul ei, Martin, a fost ucis de poliție. Ea va afirma că tînarul student a fost ațit de barbar lovit, încît e de nerecunoscut. Cîteva ore mai tîrziu agenției îi va parveni o casetă cu înregistrarea declarațiilor unui medic neurolog și a unui preot, care confirmau cele spuse de Drahomira. Cu această bază, Uhl transmite informația agenției

ambii în viață, nu va mai schimba nimic, evenimentele urmîndu-și cursul.

Astăzi se știe că și Drahomira Drazska a fost agent secret. Ea este căutată de toate polițiile europene, dar fără rezultat, ca și cum o putere ocultă ar ocroti-o. Locotenentul Zifcak - falsul mort al KGB-ului a fost arestat și apoi eliberat (fără a se obține acordul procurorului ce efectua ancheta). Gen. Lorenc și trupa lui au fost înlocuiți pe rînd, evenimentele din Cehoslovacia scăpînd la scurt timp de la debut de sub control. Uhl este singurul care, cu toate că a recunoscut toate acuzațiile ce i s-au adus, nu a pătît nimic. Mai mult, este din 14 februarie 1990 directorul general al agenției oficiale de informații CTK.

— Vă pot spune că libertatea e bună, așa cum au scris și ziarele comuniste...

ADUCEM MULTUMIRI REDACȚIILOR „LE MONDE“ ȘI „OUEST FRANCE“, ASOCIAȚIEI „SOLIDARITÉ 35 — ROUMANIE“, FĂRĂ AL CĂROR APORT INFORMATIV PREZENTA SINTEZĂ NU AR FI FOST POSIBILĂ.

Traducere și sinteze:
Eugen IORDĂNESCU

Greva ceferiștilor — încotro?

La ora apariției acestor rînduri, greva ceferiștilor de la Iași atinge fatidica cifră de 13 zile. Semnalele locomotivelor nu se mai confundă cu alarma unui atac aerian, știu toți că e vorba de greva ceferiștilor. Nici Legea nr. 15, nici Hotărîrea Curții Supreme nu au aplanat conflictul de muncă, dimpotrivă, ceferiștii continuă să vadă în ele instrumentul represiv al puterii. O lege adoptată în caz de forță majoră, în mai puțin de două zile, după ce s-a lăsat timp pentru rezolvarea conflictului și după greve de avertisment, prelucrată în timp record, sună azi mai rău decît decretul lui Ceaușescu, care interzicea folosirea reșoului de exemplu.

Încercările de aplanare a conflictului continuă. Luni, s-a deplasat la Iași o comisie guvernamentală, condusă de ministrul Ion Aurel Stoica, împreună cu patru reprezentanți ai Alianței sindicale și șapte lideri care completează la Iași delegația sindicatelor timișorene. Tratatările au început abia spre seară, pentru a se asigura condiții de transmisie prin telespeacker în toate regiunile CFR. Mămiera în care s-au desfășurat tratativele este cea pe care o așteptăm: domnul ministru a ținut

să sublinieze că în concepția guvernului soluția pentru rezolvarea conflictului nu poate transpune decît prin aplicarea Legii 15 și a Hotărîrii Curții Supreme. Totuși, liderii sindicali au făcut un apel pentru dialog, reușind să expună care sînt cauzele pentru care s-a ajuns aici. Am auzit astfel, pentru prima dată de la declanșarea grevei, în comunicatele date publicității pomenindu-se despre punctul care prevede schimbarea cadrelor compromise din conducerea CFR-ului. Relevante au fost discuțiile referitoare la atribuțiile sindicatelor în statul de drept și cele privind sprijinul guvernului acordat sindicatelor. Acestea sînt bazele unui dialog real care sperăm să se mențină și să fie în măsură să rezolve conflictul, pentru că un stat de drept nu se justifică altfel.

Una din concluziile la care s-a ajuns este înființarea în termen de 10 zile a Societății Naționale a CFR, cu deplină autonomie.

Luni seara, întrucît climatul s-a dovedit favorabil, s-a propus reluarea dialogului pentru marți, ora 10. Vom reveni cu amănunte.

Gabriela BĂLAN

Precizare necesară

În legătură cu afirmațiile făcute de către muncitorii societății comerciale SIB 3 („Steaua Roșie“ Sibiu) în timpul grevei, referitoare la vizionarea unei emisiuni tv. care demonstra implicarea „unui dintre soții celor trei directoare“ într-o afacere de vînzare în străinătate a unor mărfuri românești, se fac necesare următoarele precizări: Cele trei doamne contestă adevărul unei asemenea „informații“, considerînd că ea reprezintă o simplă calomnie. Cum rolul ziaristului nu se confundă cu cel al polițistului, nu ne propunem elucidarea problemei. Însă, din discuțiile cu o serie de alți angajați (care afirmă că au văzut emisiunea în cauză), se pare că este vorba de o cu totul altă persoană, de altfel bine cunoscută în întreprindere. Considerăm că pînă la proba contrarie oricare cetățean este nevinovat, credem că celor trei familii li se cuvin scuzele de rigoare.

Eugen IORDĂNESCU

Clubul „INDEPENDENȚA” SIBIU

ANUNȚA

deschiderea începând cu data de 15 aprilie 1991, a următoarelor cercuri cu o durată de 6 luni:

1. Cerc de dactilografie și secretariat
2. Cerc de stenografie
3. Cerc de croitorie
4. Cerc de bucătărie-cofetarie (teoretic și practic)
5. Cerc de desen tehnic
6. Cerc de acordeon
7. Cerc de chitară
8. Cerc de depanare radio și televizoare (alb-negru și color)
9. Cerc de limba germană
10. Cerc de Esperanto — limbă internațională
11. Cerc de limba franceză
12. Cerc de limba engleză

Cursurile se pot frecventa concomitent la mai multe cercuri. La terminare, în urma examenului cursanților primesc

ADEVERINȚA DE ABSOLVIRE

Inscrieri și relații, la biblioteca clubului „Independența” din Sibiu, Bulevardul Spitalelor (sala cercuri — intrarea prin parcare din fața spitalului nou) între orele 8—12 și 15—18 sau la telefon 3 29 13, până la data de 15 aprilie 1991. — 35 —

Societatea Comercială IZOCON S.A. BRAȘOV

fost ALSIT Brașov

EXECUTA pe bază de comandă și contract pentru agenți economici și pentru populație din țară și străinătate:

- izolații hidrofuge
- izolații termice
- închideri cu tablă, rompan, tablă cutată, PAS, azbociment
- izolații fonice
- izolații frigorifice
- protecții anticorosive, pardoseli și placaje din gresie și faianță
- torcretări și etanșări
- tinichigerie de construcții și instalații

Pentru aceste lucrări se asigură consulting și proiectare.

Informații la sediul societății din Brașov, str. Zizinului nr. 78 B, telefon 2 69 33, telex 61216 sau la filiala noastră din Sibiu, telefon 924/3 08 66.

— 39 —

LOC DE MUNCĂ ÎN AFRICA DE SUD

Firma „HYPERION” din Ungaria vă oferă posibilitatea de a lucra în Africa de Sud. Serviciul firmei este de a rezolva angajarea celor aflați în cauză. Șanse de angajare au doar cei cu calificare profesională. Prezentarea se face la adresa: Ungaria, loc. Szeged, str. Felso Tisza part nr. 2 („Ifjusagi Hanz”), sau Budapesta, str. Volkman 9. Informații în limba română primiți în biroul din Szeged, deschis de luni până vineri între orele 8—16. Prețul serviciilor oferite de firma HYPERION este de 1250 forinți (25 mărci), sumă pe care vă rugăm să o plătiți în momentul în care ați completat formularele. Formularele în număr nelimitat se pot procura gratuit în oficiile HYPERION. Alte informații se pot procura poștal: 1373 Budapest, Pf. 602, Ungaria.

— 17 —

FIRMA PARTICULARĂ

vinde En-gros pe lei

- bere la cutie;
 - pepsicola cutie;
 - merinda suc cutie portocale;
 - teem suc cutie portocale;
 - suc lămâie sticlă;
 - țigări ASSOS;
 - țigări Viceroy;
- Vama și ICM plătite. Telefon 1 61 51; 3 26 06.

— 51 —

Mica publicitate

PIERDERI

- Pierdut legitimație pe numele Crețu Mircea, eliberată de Intr. 7 Noiembrie Sibiu. O declar nulă. (2964)
- Pierdut contract închiriere locuință pe numele Drăgan Maria, eliberat de IJGCL Sibiu. Il declar nul.

VINZĂRI-CUMPARĂRI

- Vind TV. alb-negru. Telefon 4 45 55 Sibiu.
- Cumpăr obiecte vechi: mobilă furniruită, cu intarsii și ornamente, obiecte din sticlă colorată, tablouri în ulei pe pină sau lemn, obiecte de podoabă, ceasuri. Telefon 4 76 45. Zilnic. orele 18—21. (2954)

- Vind butelie aragaz. Sibiu, telefon 1 50 52, Ciungu Vasile, str. Măsarilor nr. 12. (2961)

- Cumpăr vibrochen standard Dacia 1300. Telefon 2 46 38. (2960)

- Cumpăr înscriere televizor COLOR pină la nr. 1400. Telefon 2 56 75. (2965)

DIVERSE

- Mulțumesc d-nei asistente Gheorghiu pentru înaltul profesionalism de care a dat dovadă și dragostea cu care m-a înconjurat.

Cristian T. Stan

- Cine poate da relații în legătură cu accidentul din data de 15.02.1991 de pe str. G-ral Magheru în jurul orei 19.30, este rugat să sune la telefonul 7 25 11/Sibiu. (2958)

PROGRAMUL TV

MIERCURI, 20 FEBR. 1991

10,00 Actualități. 10,10 Horoscopul zilei. 10,20 Video-satelit. 11,00 Schi: Campionatul mondial de biatlon. 12,00 Ora de muzică. 13,00 Reportaj Tv. 13,20 Avangardă Tv. 13,35 Agenda muzicală. 14,00 Actualități. 14,10 Jazz-magazin. 15,00 Preuniversitaria. 15,30 Școala. 16,00 Stadion. 16,30 Tragerea Prono-expres. 16,40 Muzica pentru toți. 17,00 „15, 16, 17, 18”. 17,40 Lumea ideilor. 18,10 Șezătoare la Tăuți (jud. Arad). 18,30 Reflector. 19,00 Cultura în lume. 19,35 Desene animate. 20,00 Actualități. 21,00 „Glasul inimii” (Serial, Anglia). Ep. 1. 22,00 Mai aveți o întrebare? 22,40 Televiziunea vă ascultă! 23,05 Pro musica. 23,45 Actualități.

● Primesc în gazdă elevă. Perioada martie-iunie. Str. Moscova nr. 3. (2962)

DECESE

A plecat dintre noi discret și modest așa cum a trăit, sculptorul **ION CĂRAMIDAR** un suflet de rară noblete, cinstit și curat care și-a închinat viața artei și prieteniei.
Condoleanțe celor dragi pe care i-a părăsit.
Aurora și Gheorghe Lăzăroiu

COMUNICAT

ultima decadă a lunii februarie, urmând a primi hotărârile altor 13 sindicate.

Protestăm de asemenea, împotriva dezinformării opiniei publice cu privire la desfășurarea grevelor de la Regiunile Iași și Timiș, împotriva amenințării, a presiunilor și a discreditării liderilor sindicali, împotriva incitării subtile, dar permanente a populației și muncitorilor altor întreprinderi, împotriva ceferiștilor greviști. Oare s-a uitat atât de repede groaznicul iunie 1990? Sau această metodă face parte dintr-o ideologie sau dintr-un scenariu la care nu se poate renunța?

În ce privește amenințarea cu mobilizarea pe loc a greviștilor considerăm aceasta ca pe o măsură antimuncitorească, antisindicală și antidemocratică, pe care noi nu o vom accepta.

Puterea a afirmat perma-

nent dorința fermă de promovare a adevărului, precum și încrederea eplă în maturitatea opiniei publice românești. Pentru a face dovada acestor afirmații, cerem puterii să permită liderilor sau reprezentanților ceferiștilor greviști de la Iași și Timișoara, să comunice la radio și televiziune conținutul tuturor revendicărilor, a celor soluționate și a celor nesoluționate, precum și modul de soluționare. Noi considerăm că este singurul mod prin care puterea poate prezenta întregul adevăr opiniei publice, dându-i astfel posibilitatea să analizeze și să stabilească cine și în ce măsură se face vinovat de izbucnirea și prelungirea conflictului, precum și singurul mod prin care puterea va face dovada încrederii și respectului acordat opiniei publice.

În numele celor 63 lideri sindicali, membri ai Consiliului Național.

Liderul Federației Matei Brătianu, Secretar
Alexander Petrov.

GORBY VREA UN RAS-PUNS RAPID. Moscova, 18 febr. 1991. Poate opri războiul în fața cea mai singeroasă, cea terestră? Ultima sa inițiativă în contextul rezoluției 660 a ONU prevede retragerea irakiană necondiționată, din Kuweit. Planul Gorbaciov a fost înmănat, luni, ministrului de externe Aziz și vicepremierului Ham-madi, iar detaliile au fost înmănat și SUA. Tot luni a avut loc o convorbire te-

lefonică Kohl-Gorbaciov. Dacă planul sovietic ar da roade ar fi o dilemă pentru SUA deoarece Hussein ar rămâne la putere, iar mașina sa de război ar rămâne aproape intactă. De altfel Bush a propus chiar dobândirea de la putere a dictatorului irakian de către propria sa armată. În drum spre Bagdad, Aziz a făcut, în noaptea de luni spre marți, o escală la Teheran, în timp ce omologul său iranian, Velayati, se afla la Bonn, în drum spre Paris. Gorbaciov așteaptă răspunsul Irakului în 24 de ore. Săptămâna are de ales între a-și ține soldații în tranșee sau o retragere care i-ar salva funcția. Dacă Gorbby vrea un răspuns rapid, aliații nu mai pot aștepta. Furtunile de nisip se apropie, iar până la Ramadan nu mai sînt decît două săptămîni.

AL DOILEA ATENTAT

I.R.A. Londra, 18. febr. 1991 — La 11 zile de la atentatul din Downing Street 10 (vezi „Radical” din 9 febr. 1991) Armata Republicană Irlandeză se face din nou simțită în inima Londrei. Luni dimineața la ora 4, gara Paddington din capitala Marii Britanii era zguduită de o primă explozie. După trei ore, la un birou al căilor ferate, o voce cu accent irlandez anunța că următoarea explozie va fi în gara londoneză Victoria. În timp ce Poliția căuta, la 45 de minute după anunț, explozia se producea și aici. Rezultatul: 1 mort și 40 de răniți. A urmat ceva ce nu s-a întîmplat nici în al doilea război mondial: toate stațiile au fost închise spre nemulțumirea navetiștilor, iar toate cosurile de gunoi din holuri, îndepărtate.